

Jurisprudentie

AANSPRAKELIJKHEIDSRECHT

Rb. Oost-Brabant 16 maart 2017

ECLI:NL:RBOBR:2017:1518 (verzoeker/verweerder)

Inleiding

Verzoeker en verweerder maken deel uit van hetzelfde voetbalteam. Met dit voetbalteam is een meerdaags uitstapje naar Düsseldorf georganiseerd, dat op 5 september 2015 is geëindigd met een wedstrijd ijsvoetbal in het ijsstadion. Bij ijsvoetbal trekken de deelnemers grote plastic ballen (over het hoofd) aan die bescherming bieden voor het tegen elkaar kunnen duwen en stoten tijdens het spel. Ook bieden ze valbescherming. Het doel van het spel is om de voetbal in het doel van de tegenstander te krijgen. Nadat de scheidsrechter het ijsvoetbalspel had beëindigd, heeft verzoeker de plastic bal uitgetrokken om de ijsbaan via de ijshockeyspelersklapdeur te verlaten. Verweerder, die op dat moment nog een plastic bal droeg, heeft verzoeker bij wijze van grap een duw in de rug gegeven. Verzoeker is als gevolg daarvan ten val gekomen en is met zijn hoofd tegen de rand/boarding van de ijsbaan gegleden, waarbij verzoeker buiten westen is geraakt.

Verzoeker heeft verweerder aansprakelijk gesteld voor de schade als gevolg van het ongeval. In opdracht van de aansprakelijkheidsverzekeraar van verweerder, NV Noordhollandsche van 1816 Schadeverzekeringssmaatschappij (hierna: verzekeraar), is door Van Kouterik Personenschade een onderzoeksrapport opgesteld waaruit blijkt dat verzoeker ten gevolge van het ongeval letsel heeft opgelopen. Het opgelopen letsel bestaat onder meer uit een zware hersenschudding en rug- en nekkachten. De verzekeraar heeft tevens een onderzoeksbureau ingeschakeld dat diverse getuigen heeft gehoord. De verzekeraar heeft de aansprakelijkheid afgewezen.

Verzoeker heeft de rechtbank vervolgens verzocht vast te stellen dat verweerder aansprakelijk is voor de door verzoeker geleden schade en dat verweerder deze schade dient te vergoeden. Daarnaast heeft verzoeker verzocht verweerder te veroordelen in de proceskosten van deze deelgeschilprocedure en de kosten voor het bespreken en bestuderen van het verweerschrift, het opstellen van de pleitnotitie etc. Verzoeker legt – kort gezegd – aan

zijn vordering ten grondslag dat verweerder bewust roekeloos heeft gehandeld na een spelsituatie. Er is daarom sprake van aansprakelijkheid op grond van onrechtmatige daad (artikel 6:162 BW).

Verweerder verzoekt de rechtbank om verzoeker in zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, althans zijn verzoek af te wijzen en de kosten in verband met de behandeling van het verzoek niet toe te wijzen. Verweerder voert – samengevat – het volgende aan. De gedraging van verweerder vond plaats in een sport- en spelsituatie. Het beëindigen van de wedstrijd door de scheidsrechter betekent nog niet dat de sport- en spelsituatie is geëindigd. Nu nog sprake was van een sport- en spelsituatie geldt bij de aansprakelijkheid een verhoogde aansprakelijkheidsdrempel. Die drempel wordt volgens verweerder niet gehaald. Verder betrof het een speelse duw.

Beoordeling

Allereerst stelt de rechtbank vast dat partijen ter comparitie hebben aangegeven het erover eens te zijn dat het onderhavige geschil – ondanks dat dit een ongeval betreft dat plaatsvond in Düsseldorf – naar Nederlands recht moet worden beoordeeld.

De vraag die vervolgens aan de orde is, is of verweerder aansprakelijk is voor de gevolgen van het ongeval van verzoeker. Uitgangspunt daarbij is dat niet reeds de enkele mogelijkheid van het ongeval, als verwezenlijking van een aan bepaald gedrag inherent gevaar, dat gevaar onrechtmatig doet zijn, maar dat zodanig gevaarschepend gedrag slechts onrechtmatig is als de mate van waarschijnlijkheid van een ongeval (het oplopen van het letsel door een ander) als gevolg van dat gedrag zo groot is dat de dader zich naar maatstaven van zorgvuldigheid van dat gedrag had moeten onthouden. Of hieraan is voldaan is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het geval. De vraag of een deelnemer aan een sport of spel onrechtmatig heeft gehandeld door een gedraging als gevolg waarvan een andere deelnemer letsel is toegebracht, wordt minder spoedig bevestigend beantwoord dan in het geval dat diezelfde gedraging buiten een sport- of spelsituatie heeft plaatsgevonden.

De rechtbank is van oordeel dat de benoemde verhoogde aansprakelijkheidsdrempel in dit geval van toepassing

is. Deze verhoogde aansprakelijkheidsdrempel houdt, naar het oordeel van de rechtbank, in dit geval niet op te gelden doordat het fluitsignaal van de scheidsrechter had geklonken en deelnemers bezig waren het veld te verlaten. Zowel verzoeker als verweerder bevonden zich tijdens het ongeval nog op het ijs.

Vervolgens dient de vraag te worden beantwoord of de gedraging van verweerder valt binnen de normale uitoefening van het ijsvoetbalspel. Dat is volgens de rechtbank niet het geval. Het handelen van verweerder was zodanig gevaarlijk dat het handelen als onrechtmatig moet worden aangemerkt. De rechtbank oordeelt dat met name de volgende feiten daarbij doorslaggevend waren. Het fluitsignaal had reeds geklonken en diverse deelnemers verlieten het veld of hadden het veld al verlaten, verzoeker was bezig de ijsbaan te verlaten en nam geen deel meer aan het spel, verzoeker droeg geen plastic bal en bescherming meer, verweerder heeft verzoeker opzettelijk in de rug geduwd (en verzoeker heeft dit niet zien aankomen) en tot slot droeg verweerder nog wel een plastic bal, waarvan het extra verende effect op verzoeker bekend was voor verweerder. Op grond van deze vaststaande feiten en omstandigheden was de mate van waarschijnlijkheid van het ongeval en het oplopen van letsel door verzoeker als gevolg van de duw zo groot dat verweerder zich daarvan naar maatstaven van zorgvuldigheid had moeten onthouden. Ook leidt de rechtbank uit de getuigenverklaringen af dat geen sprake was van een speels duwtje. De conclusie is dan ook dat verweerder aansprakelijk is voor de door verzoeker ten gevolge van het ongeval geleden schade.

Verweerder beroept zich voorts op eigen schuld bij verzoeker (artikel 6:101 BW). De rechtbank verwerpt dit beroep op eigen schuld. Volgens de rechtbank had verzoeker er redelijkerwijs geen rekening mee hoeven houden dat hij, nadat de wedstrijd was afgefloten, hij zijn bal had uitgetrokken en zich richting de uitgang van de ijsbaan begaf, opzettelijk in de rug gelopen zou worden door een teamgenoot.

Beslissing

De rechtbank stelt vast dat verweerder aansprakelijk is voor de door verzoeker ten gevolge van het ongeval van 5 september 2015 te Düsseldorf geleden schade. Verweerder dient deze schade alsmede de proceskosten te vergoeden.

Rb. Oost-Brabant 17 mei 2017

ECLI:NL:RBOBR:2017:2753 (eiser en eiseres (eisers)/ gedaagde sub 1, Achmea Schadeverzekeringen N.V. (Achmea), Kombikart-circuit 'De Landsard' V.O.F. (Kombikart), gedaagde sub 4 en gedaagde sub 5 (gedaagden sub 4 en 5 zullen hierna gezamenlijk worden aangeduid als de vennoten))

Inleiding

Kombikart exploiteert een outdoorkartcircuit in Eindhoven. Zij doet dit onder andere door dit te verhuren aan

individuele rijders. Tijdens het vrij rijden kan iedereen tegen betaling met een eigen kart of een gehuurde kart vrij komen rijden. Kombikart stelt geen eisen aan de rijvaardigheid of leeftijd van de deelnemers. De minderjarige dochter van eisers (hierna: dochter van eisers) reed op 8 mei 2015 (twee dagen voor haar vijftiende verjaardag) in haar eigen kart. Zij was een ervaren kartster en kende het kartcircuit goed. Gedaagde sub 1 was destijds 20 jaar en had wel eens gekart, maar nog niet eerder op het circuit van Kombikart. Gedaagde sub 1 raakte op 8 mei 2015 na enkele ronden te hebben gereden van de baan af. Op het moment dat gedaagde sub 1 vanaf rechts weer de baan opreed, werd hij aangereden door de dochter van eisers. Zij reed met haar linkervoorwiel tegen de kart van gedaagde sub 1, waardoor haar kart werd gelanceerd, over de kop ging, in de berm terecht kwam en in brand raakte. De dochter van eisers viel hierbij uit de kart en had bij het ongeval diverse ernstige verwondingen opgelopen. Gedaagde sub 1 had geen letsel opgelopen.

De gemachtigde van eisers heeft gedaagde sub 1 op 12 juni 2015 aansprakelijk gesteld voor de schade van de dochter van eisers, waaronder materiaalschade aan haar kart en kleding, letselschade, schade wegens studievertraging en immateriële schade. Deze aansprakelijkheid is op 21 juli 2015 door de gemachtigde van gedaagde sub 1 afgewezen. Zijn aansprakelijkheidsverzekeraar biedt geen dekking. De gemachtigde van eisers heeft op 17 juli 2015 ook Kombikart en de vennoten van Kombikart aansprakelijk gesteld voor de schade van de dochter van eisers. Verzekeraar Achmea heeft namens Kombikart en de vennoten aansprakelijkheid verworpen. Op 8 juli 2016 hebben eisers een dagvaarding uitgebracht.

Eisers vorderen samengevat dat de rechtbank voor recht verklaart dat gedaagde sub 1 en Kombikart en de vennoten hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de schade van de dochter van eisers voortvloeiende uit het ongeval van 8 mei 2015. Verder vorderen eisers dat de rechtbank gedaagde sub 1 en Achmea hoofdelijk veroordeelt om de door de dochter van eisers geleden en nog te lijden schade, nader op te maken bij staat, te vergoeden, vermeerderd met de wettelijke rente, alsmede de kosten en nakosten van deze procedure, vermeerderd met de wettelijke rente. Eisers leggen hieraan samengevat ten grondslag dat gedaagde sub 1 en Kombikart (en daarmee de vennoten) aansprakelijk zijn op grond van onrechtmatig handelen in de zin van artikel 6:162 BW. Zij stellen dat gedaagde sub 1 gevaarzettend heeft gehandeld door ongeschikt materiaal te gebruiken, zich niet aan de geldende regels te houden en niet goed uit te kijken. Kombikart (en de vennoten) houden zij aansprakelijk vanwege gevaarstelling door nalaten, omdat aan gedaagde sub 1 geen instructies werden gegeven, geen materiaalcontrole werd uitgevoerd en onvoldoende toezicht werd gehouden op het circuit. Voor wat betreft hun vordering jegens Achmea doen eisers een beroep op artikel 7:954 BW (directe actie).

Gedaagde sub 1, Kombikart, de vennoten en Achmea voeren gemotiveerd verweer.

Beoordeling

Het staat vast dat het ongeval is veroorzaakt doordat gedaagde sub 1 terug het circuit is opgereden op het moment dat de dochter van eisers aan kwam rijden. De vraag is of hij onrechtmatig heeft gehandeld in de zin van artikel 6:162 BW door de manier waarop hij dit heeft gedaan. Als een deelnemer aan een sport of spel door zijn gedrag letsel veroorzaakt bij een andere deelnemer, wordt dat gedrag minder snel als onrechtmatig aangemerkt dan als datzelfde gedrag buiten een sport- of spelsituatie zou hebben plaatsgevonden. In sport- en spelsituaties is dus sprake van een verhoogde aansprakelijkheidsdrempel. De rechtbank overweegt dat de verhoogde drempel voor aansprakelijkheid niet is opgehouden te gelden zodra gedaagde sub 1 buiten de baan terecht is gekomen. De aansprakelijkheid van gedaagde sub 1 moet daarom worden beoordeeld aan de hand van de maatstaf die geldt in sport- en spelsituaties. Die maatstaf kan variëren afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het geval.

Eisers verwijten gedaagde sub 1 onder andere dat hij in een onwennige kart reed waarin hij moeilijk kon bewegen en dat hij een helm droeg in combinatie met een crossbril, waardoor hij een kleinere kijkhoek had. De rechtbank oordeelt dat gedaagde sub 1 hierin geen verwijt treft. De kart voldeed aan alle daaraan te stellen eisen, een helm is verplicht bij karten en voor zover de crossbril het zicht naar achteren enigszins heeft beperkt, betekent dit nog niet dat dit gedaagde sub 1 had moeten weerhouden met die bril op te gaan rijden. Daarnaast blijkt uit verklaringen van zowel Kombikart als de dochter van eisers dat het regelmatig voorkomt dat een kart buiten de baan raakt. Er is bij Kombikart geen baanregel die voorschrijft dat een rijder die van de baan is geraakt zijn hand op moet steken bij het weer oprijden van de baan. Het opsteken van de hand is bedoeld om te waarschuwen dat er iets aan de hand is, waarna er kan worden gevlagd en iedereen rustiger gaat rijden. In de middag van 8 mei 2015 waren er echter geen vlaggers op de baan. Het opsteken van de hand door gedaagde had er dus niet toe geleid dat er zou zijn gevlagd en het is ook niet zeker of de dochter van eisers dit zou hebben gezien. Voorts ziet de rechtbank onvoldoende grond om te oordelen dat de handelwijze van gedaagde zo abnormaal gevaarlijk was dat andere karters, waaronder de dochter van gedaagde, hier in redelijkheid geen rekening mee hadden hoeven houden. Bij vrij karten op de manier waarop dat hier op het circuit van Kombikart gebeurde, kunnen de deelnemers verwachten dat andere (minder ervaren) deelnemers onbedoeld voor gevaarlijke situaties kunnen zorgen. Gedaagde sub 1 heeft daarom niet onrechtmatig gehandeld en is daardoor niet aansprakelijk voor de schade van de dochter van eisers. De vorderingen van eisers voor zover deze zien op gedaagde sub 1 zullen daarom worden afgewezen.

De vorderingen van eisers jegens Kombikart zijn erop gebaseerd dat Kombikart als exploitant van het kartcircuit tekort is geschoten in de verplichting die zij heeft om te zorgen voor de veiligheid van de gebruikers van het circuit. Eisers verwijten Kombikart dat zij onvoldoende veiligheidsmaatregelen heeft getroffen.

De rechtbank overweegt dat karten een gevaarlijke sport is met een aanmerkelijke kans op ongevallen met (ernstig) lichamelijk letsel. Kombikart exploiteert een kartcircuit en kan niet altijd voorkomen dat ongevallen plaatsvinden, maar door het treffen van bijzondere maatregelen kan Kombikart de kans op (ernstige) ongevallen wel verminderen en kan van Kombikart als bedrijfsmatig verhuurder van de baan ook worden gevergd dat zij uit oogpunt van veiligheid de nodige maatregelen treft. Volgens de rechtbank biedt Kombikart haar klanten onvoldoende veiligheid, door tijdens het vrij rijden iedereen op het circuit toe te laten zonder hun te vragen of zij ervaring hebben met karten en zonder hun uitleg te geven over de regels die gelden bij het karten. Ook door alle deelnemers vervolgens gelijktijdig te laten rijden zonder daarbij toezicht te houden, waardoor de rijders niet worden gewaarschuwd als zich een gevaarlijke situatie voordoet. Van Kombikart mag redelijkerwijs worden gevergd dat zij maatregelen treft om de gevaren die inherent zijn aan het karten te verminderen, waaronder het deugdelijk instrueren van de deelnemers en het houden van voldoende toezicht. Vanuit maatschappelijk oogpunt kan zij de verantwoordelijkheid voor de veiligheid op de door haar bedrijfsmatig geëxploiteerde kartbaan niet uitsluitend en volledig neerleggen bij de individuele rijders. De rechtbank concludeert daarom dat Kombikart tekort is geschoten in haar verplichtingen ten aanzien van de gebruikers van het kartcircuit.

De rechtbank acht voorts voldoende aannemelijk dat Kombikart met goede instructies en goed toezicht het ongeluk zoals zich dat hier heeft voorgedaan had kunnen voorkomen.

Verder staat vast dat Kombikart op het circuit borden heeft opgehangen met daarop de waarschuwing dat het gebruik van het circuit geschiedt op eigen risico. Kombikart doet een beroep op deze exoneratie. De rechtbank oordeelt dat de exoneratie onredelijk bezwarend is voor zover deze ziet op de letselschade die eisers vorderen. De exoneratie is daarom vernietigbaar op grond van artikel 6:233 aanhef en sub a BW en Kombikart kan daarop geen geslaagd beroep doen. Voor wat betreft de materiaalschade die eisers vorderen kan Kombikart wel een geslaagd beroep doen op de exoneratie, omdat de dochter van eisers een schadeverzekering voor haar kartmateriaal had kunnen afsluiten en de exoneratie daardoor niet onredelijk bezwarend is.

Tot slot slaagt het beroep op eigen schuld zijdens Kombikart (artikel 6:101 BW), omdat de dochter van eisers zich willens en wetens heeft blootgesteld aan de risico's die in het algemeen zijn verbonden aan het kar-

ten, meer in het bijzonder aan het risico van een ongeval door een fout van een minder ervaren karter door met haar snelle kart vrij te gaan rijden op een circuit waar ook onervaren karters waren. Bovendien is ze onvoldoende oplettend geweest. Kombikart en de vennoten, die hoofdelijk aansprakelijk zijn, dienen derhalve 50% van de letselschade te vergoeden. De overige 50% blijft voor rekening van de dochter van eisers. Achmea is de aansprakelijkheidsverzekeraar van Kombikart. Op grond van artikel 7:954 BW zijn eisers bevoegd om rechtstreeks de betaling van de personenschade waar Kombikart aansprakelijk voor gehouden is te vorderen bij Achmea. Achmea zal daarom worden veroordeeld om 50% van de door de dochter van eisers geleden en nog te lijden letselschade, nader op te maken bij staat, te vergoeden.

Beslissing

De rechtbank verklaart voor recht dat Kombikart en de vennoten hoofdelijk aansprakelijk zijn voor 50% van de letselschade van de dochter van eisers. Verder veroordeelt de rechtbank Achmea om aan eisers 50% van de letselschade van de dochter van eisers, nader op te maken bij staat, te vergoeden, alsmede de proceskosten en nakosten, vermeerderd met de wettelijke rente. De rechtbank veroordeelt eisers tot vergoeding van de door gedaagde sub 1 gemaakte proceskosten en nakosten, vermeerderd met de wettelijke rente. De rechtbank verklaart dit vonnis wat betreft de bovengenoemde beslissingen uitvoerbaar bij voorraad en wijst het meer of anders gevorderde af.

BELASTINGRECHT

Rb. Den Haag 30 maart 2017

ECLI:NL:RBDHA:2017:3429 (Feyenoord/de inspecteur van de Belastingdienst/Belastingen, kantoor X (Belastingdienst))

Inleiding

Feyenoord is een betaaldvoetbalorganisatie. Op 1 september 2012 is een dienstbetrekking op leenbasis aangevallen tussen voetballer Graziano Pellè (hierna: Pellè) en Feyenoord. Op 5 januari 2013 is een arbeidsovereenkomst gesloten tussen Pellè en Feyenoord voor de duur van vier jaar, met als ingangsdatum 1 juli 2013. Uit de bijlage bij de arbeidsovereenkomst blijkt kort gezegd dat als Pellè gedurende de looptijd van de arbeidsovereenkomst wordt getransfereerd, Feyenoord Pellè 10% van de nettotransfersom betaalt die Feyenoord van de andere club ontvangt. Op 12 juli 2014 heeft Pellè een arbeidsovereenkomst gesloten met Southampton en op 14 juli 2014 is Pellè voortijdig uit dienst getreden bij Feyenoord. Uit de 'Termination agreement' blijkt dat Feyenoord met Southampton een transfersom is overeengekomen en dat Pellè recht heeft op 10% van de transfersom. De transfersom wordt aan Feyenoord betaald, die daarvan 10% doorbetaalt aan Pellè. In juli 2015 heeft Feyenoord dit bedrag (de vertrekvergoeding) aan Pellè betaald.

In artikel 32bb lid 1 Wet op de loonbelasting 1964 (hierna: Wet LB) (tekst 2015) is bepaald dat een door een inhoudingsplichtige aan een werknemer toegekende vertrekvergoeding, voor zover de vergoeding meer bedraagt dan het toetsloon van de werknemer, aangemerkt wordt als loon dat als een eindheffingsbestanddeel wordt belast naar een tarief van 75%. Dit artikel is niet van toepassing als het toetsloon van de werknemer niet meer bedraagt dan € 535 000.

In verband met het vertrek van Pellè heeft Feyenoord in de Aangifte loonheffingen in verband met de pseudo-eindheffing excessieve vertrekvergoeding over het tijdvak juli 2015 het excessieve deel van de vertrekvergoeding berekend op bedrag A. Met dagtekening van 25 november 2015 heeft de Belastingdienst aan Feyenoord een naheffingsaanslag loonheffingen over het tijdvak juli 2015 opgelegd, welke geheel ziet op de pseudo-eindheffing excessieve vertrekvergoeding. De Belastingdienst heeft bij uitspraak op bezwaar de naheffingsaanslag gehandhaafd. Feyenoord heeft daartegen beroep ingesteld.

Feyenoord stelt samengevat dat artikel 32bb Wet LB in strijd is met artikel 1 Eerste Protocol (hierna: EP) bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), omdat de heffing willekeurig is in haar uitwerking, van een 'legitimate aim' geen sprake is en de vereiste 'fair balance' niet in acht is genomen. Feyenoord voert daarnaast onder meer aan dat in haar geval sprake is van een individuele buitensporige last. Zij wijst erop dat zij over de vertrekvergoeding al 52% aan loonbelasting heeft afgedragen. Het loon wordt dus dubbel getroffen door een loonheffing, wat leidt tot een heffing van 127% over het excessieve deel van de vergoeding. Feyenoord concludeert tot gegrondverklaring van het beroep en tot vernietiging van de naheffingsaanslag. De Belastingdienst stelt dat de pseudo-eindheffing excessieve vertrekvergoeding geen inbreuk maakt op artikel 1 EP bij het EVRM en dat geen sprake is van een individuele buitensporige last. De Belastingdienst concludeert tot ongegrondverklaring van het beroep.

Beoordeling

De rechtbank overweegt dat een inbreuk op het ongestoord genot van eigendom is toegestaan, (a) als die inbreuk rechtsgeldig tot stand is gekomen, (b) de inbreuk in het algemeen belang is, (c) de wijze waarop het algemeen belang is nagestreefd proportioneel is in verhouding tot individuele rechten op regelniveau (proportionaliteitsbeginsel ofwel de 'fair balance'), (d) er ook geen sprake is van een individuele buitensporige last. De stelling van Feyenoord is dat artikel 32bb Wet LB niet aan de hiervoor genoemde voorwaarden (b) tot en met (d) voldoet.

De rechtbank onderkent dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in zijn rechtspraak aan de wetgever een zeer ruime beoordelingsmarge laat als het gaat om

de vraag wat in het algemeen belang is en of dat belang op proportionele wijze is nagestreefd. Of aan deze voorwaarden is voldaan mag door de rechter dus slechts marginaal worden getoetst. Volgens de rechtbank betekent dit dat alleen bij wetgeving die evident willekeurig uitwerkt of die geheel andere categorieën personen raakt dan de door de wetgever beoogde doelgroep, er sprake kan zijn van strijd met het proportionaliteitsbeginsel.

Vaststaat dat de hier aan de orde zijnde wettelijke bepaling niet tot doel had om de betaaldvoetbalsector te treffen en dat de Staatssecretaris van Financiën, toen hij erop werd gewezen dat ook deze bedrijfstak daardoor zou worden getroffen, dit gevolg 'op de koop toe heeft genomen'. Ook staat vast dat de door de wetgever gewenste gedragsverandering, het voortaan niet meer toekennen door werkgevers van excessieve vertrekvergoedingen, in de betaaldvoetbalsector voorzienbaar niet zou kunnen worden gerealiseerd met deze wettelijke bepaling. Reden hiervoor is dat voetbalclubs dan de inkomsten uit transfervergoedingen zouden mislopen die bijdragen aan de continuïteit van hun onderneming. Het kunnen realiseren van transfervergoedingen is een wezenlijk onderdeel van het verdienmodel in de Europese betaaldvoetbalsector. Door de extra heffing, van inmiddels 75%, ondervinden Nederlandse voetbalclubs mogelijk ook een concurrentienadeel ten opzichte van andere Europese clubs.

Op grond van het voorgaande oordeelt de rechtbank dat artikel 32bb Wet LB een categorie belastingplichtigen treft, de betaaldvoetbalsector, die evident niet tot de doelgroep van deze heffing behoorde en ook niet kon behoren, omdat dit artikel een gedragswijziging beoogt waaraan deze doelgroep voorzienbaar niet zou kunnen voldoen. Ook heeft de wetgever nagelaten om in het genoemde artikel een tegenbewijsmogelijkheid op te nemen die in dit geval de betaaldvoetbalsector een disculpatiemogelijkheid zou hebben gegeven.

De rechtbank oordeelt op grond van het voorgaande dat artikel 32bb Wet LB niet voldoet aan het proportionaliteitsbeginsel en reeds op die grond in strijd is met artikel 1 EP bij het EVRM. Daarom dient artikel 32bb Wet LB geen toepassing te vinden op het deel van de transfersom dat door Feyenoord aan Pellè is doorbetaald. Het beroep wordt gegrond verklaard.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep gegrond en vernietigt zowel de uitspraak op bezwaar als de naheffingsaanslag. Ook veroordeelt de rechtbank de Belastingdienst in de proceskosten van Feyenoord, alsmede de griffiekosten.

CONTRACTENRECHT

Rb. Amsterdam (vzr.) 29 juni 2017

ECLI:NL:RBAMS:2017:4634 (Ziggo B.V., Ziggo Services B.V. (Ziggo Services) (gezamenlijk: Ziggo c.s.)/FOX Networks Group Netherlands B.V. (FOX) en Eredivisie Media & Marketing C.V. (EMM))

Inleiding

Tussen Ziggo B.V. en Ziggo Services enerzijds en EMM en FOX anderzijds is reeds een bodemprocedure aanhangig bij deze rechtbank. Het geschil dat aanleiding heeft gegeven tot de bodemprocedure en onderhavig kort geding draait, samengevat, om de reikwijdte van een distributieovereenkomst die Ziggo B.V. heeft gesloten met EMM en FOX. Op grond van deze distributieovereenkomst heeft Ziggo B.V. minimaal tot en met 31 juli 2020 het recht om het signaal van voebalkanalen FOX Sports Eredivisie en FOX Sports International (hierna: FOX Sports Channels) in heel Nederland te distribueren. Ziggo B.V. en (de rechtsvoorganger van) Ziggo Services (het voormalige UPC Nederland) zijn eind 2014 onderdeel geworden van dezelfde onderneming en de netwerken van beide groepsmaatschappijen zijn tot één netwerk samengevoegd. Ziggo Services heeft sinds juli 2013 een (nieuwe) distributieovereenkomst gesloten met EMM en FOX, die eindigt op 31 juli 2017 (hierna: UPC-distributieovereenkomst). Ziggo c.s. is van plan om uiterlijk per 1 augustus 2017 alle abonnees die op dit moment FOX Sports Channels van haar afnemen, ongeacht of het abonnees betreft die in het verleden waren aangesloten op het toenmalige Ziggo B.V.-netwerk of het toenmalige Ziggo Services/UPC-netwerk, onder te brengen bij Ziggo B.V. EMM en FOX verzetten zich hiertegen en dreigen de levering van FOX Sports Channels voor de klanten van Ziggo c.s. vanaf 1 augustus 2017 te staken.

Ziggo c.s. vordert, samengevat en voor zover relevant, om FOX en EMM te gebieden tot onverkorte nakoming van de op haar rustende verplichting tot aanlevering van de signalen voor de FOX Sports Channels aan Ziggo B.V. voor de duur van de bodemprocedure, totdat er in die procedure een vonnis in kracht van gewijsde is gegaan. Daarnaast vordert Ziggo c.s. FOX en EMM te gebieden tot onverkorte nakoming van de op grond van de UPC-distributieovereenkomst op haar rustende verplichting tot aanlevering van de signalen voor de FOX Sports Channels aan Ziggo Services tot en met 31 juli 2017. EMM en FOX voeren verweer.

Beoordeling

Het gaat in dit kort geding in de kern om uitleg van artikel 9 (hierna: artikel 9) van de door Ziggo B.V. met FOX en EMM gesloten overeenkomst, de *Term Sheet* van 25 juli 2013. De vraag is of deze bepaling Ziggo het recht geeft ook abonnees van fUPC (thans Ziggo Services) te bedienen, nadat de looptijd van de voor bepaalde tijd gesloten UPC-distributieovereenkomst op 31 juli 2017 is verstreken. In artikel 9 is het volgende opgenomen:

'Network(s)

an electronic communication network consisting of the technical structures, or parts thereof, as referred to in the Telecommunications Act (*Telecommunicatiewet*) which are managed or operated or shall be managed or operated by Ziggo and its present and future subsidiaries in which Ziggo owns an interest of more than fifty (50) per cent and/or of which they undertake the management, or which are used by Ziggo for the provision of its services to end-users by means of an agreement.'

Partijen hebben langdurig onderhandeld over de exacte formulering van de *Term Sheet*, vooral artikel 9 daarvan. Partijen zijn hierbij bijgestaan door gespecialiseerde juristen. Op basis van deze omstandigheden is het aanneemelijk dat de bodemrechter de Haviltexmaatstaf zal toepassen. Dit houdt in dat hij bij de uitleg van artikel 9 als uitgangspunt beslissend gewicht toekent aan de meest voor de hand liggende taalkundige betekenis van die bepaling. Partijen zijn het erover eens dat de taalkundige betekenis van 'future subsidiaries' in de uiteindelijke versie van artikel 9, 'toekomstige dochterondernemingen' betekent. Er wordt ook van uitgegaan dat, gelet op de manier waarop de onderhavige fusie tussen Ziggo B.V. en fUPC uiteindelijk heeft plaatsgevonden, Ziggo B.V. en fUPC ten opzichte van elkaar zustervennootschappen zijn.

Gelet op de zorg die beide partijen en hun bedrijfsjuristen aan de redactie van artikel 9 hebben besteed, welke zorg mede blijkt uit het grote aantal versies dat over en weer is voorgesteld, brengt de meest voor de hand liggende taalkundige betekenis van de bewoordingen waarin artikel 9 is opgesteld, mee dat Ziggo B.V. daaraan niet de bevoegdheid kan ontnemen abonnees van fUPC door haar eigen netwerk te bedienen. Op grond van het voorgaande wordt voorshands aangenomen dat de bodemrechter artikel 9 tot op tegenbewijs zo zal uitleggen, dat het Ziggo B.V. vrijstaat de door EMM en FOX aan haar ter beschikking gestelde televisiesignalen door te geven aan haar eigen abonnees en aan abonnees van (toekomstige) dochterondernemingen, maar niet aan abonnees van (toekomstige) zusterondernemingen. Deze betekenis wint nog aan kracht, omdat in de voorlaatste versie van artikel 9 van de *Term Sheet* onder andere ook een bepaling over 'sister companies' was opgenomen. Het feit dat dit vlak voor de ondertekening alsnog is geschrapt, onderstreept dat onder 'future subsidiaries' niet ook toekomstige zusterondernemingen moeten worden begrepen.

Ook als de bij de uitleg van een overeenkomst, of een beding daaruit, groot gewicht toekomt aan de taalkundige betekenis van de gekozen bewoordingen, kunnen de overige omstandigheden van het geval meebrengen dat een andere betekenis aan de bepalingen van de overeenkomst moet worden gehecht. Beslissend blijft namelijk de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan deze bepalingen mochten

toekennen, en hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. De bodemrechter zal Ziggo B.V. dus toelaten tot het leveren van tegenbewijs tegen de zojuist vermelde uitleg van artikel 9.

De verklaringen van de informanten van partijen spreken elkaar tegen op het cruciale punt van wat zij, wat betreft het schrappen van de bepaling over zusterondernemingen, over en weer hebben verklaard en uit de verklaringen van de ander hebben begrepen. Ziggo B.V. heeft hierdoor niet het van haar te verlangen tegenbewijs geleverd door een enkele verklaring. In aanvulling hierop heeft Ziggo B.V. zich beroepen op schriftelijke verklaringen waaruit blijkt dat over de voorlaatste versie van artikel 9 tussen partijen in beginsel volledige overeenstemming was bereikt en dat bij de 'stroomlijning' van de definitieve versie daarvan, uitsluitend nog punten van ondergeschikte betekenis zouden kunnen worden gewijzigd. EMM en FOX spreken dit tegen. De directeur van EMM heeft ter zitting (samengevat) verklaard dat EMM nooit met de aanvankelijk voorlaatste, ruime versie van artikel 9 akkoord had kunnen gaan, omdat zij voor de financiering van de bank een *minimal guarantee* met betrekking tot het aantal abonnees moesten hebben. Ziggo B.V. was hiervan op de hoogte.

Ook als de bodemrechter bewezen zou achten dat Ziggo B.V. in beginsel erop mocht vertrouwen dat de voorlaatste versie van de *Term Sheet* de definitieve versie zou zijn, behoudens stroomlijning op ondergeschikte punten, dit vertrouwen niet mede betrekking had op het prijsgeven van de haar bekende wens van EMM en FOX om artikel 9 beperkt te formuleren.

Gelet op het voorgaande valt niet aan te nemen dat de bodemrechter zal aannemen dat Ziggo B.V. zal slagen in het van haar te verlangen tegenbewijs. De gevraagde voorzieningen zullen daarom worden geweigerd. Belangenafweging maakt dit niet anders.

Beslissing

De voorzieningenrechter weigert de gevraagde voorzieningen en veroordeelt Ziggo c.s. hoofdelijk in de kosten van het geding en de nakosten, te vermeerderen met de wettelijke rente.

Rb. Amsterdam (vzr.) 18 juli 2017

ECLI:NL:RBAMS:2017:5104 (*eiser/AFC AJAX N.V. (Ajax)*)

Inleiding

Eiser is in 1989 in dienst getreden bij producent x (hierna: producent), producent van sportkleding en destijds sponsor van Ajax. Eiser was verantwoordelijk voor het bedrukken van sportkleding voor Ajax. In 2000 is kledingsponsor y (hierna: kledingsponsor) kledingsponsor van Ajax geworden. Eiser heeft toen ontslag genomen bij de producent en is voor zichzelf begonnen. Sindsdien verricht eiser werkzaamheden ten behoeve van Ajax vanuit zijn eenmanszaak, eerst in opdracht van de kledingsponsor en later in opdracht van Ajax. Partijen

hebben hierover geen schriftelijke afspraken gemaakt. De kledingsponsor leverde sportkleding aan bij eiser, waarna eiser de kleding bedrukte. Bij de door de kledingsponsor aangeleverde kleding bevonden zich soms voor Ajax onbruikbare artikelen. Als eiser dit meldde aan de kledingsponsor, werden deze spullen opgehaald als ze nog bruikbaar waren. Dit was echter niet altijd het geval. In de loop der jaren is er een groot aantal artikelen van de kledingsponsor achtergebleven in de bedrijfsruimte van eiser (hierna: restartikelen).

Op 26 maart 2017 is in Amsterdam Osdorp een braderie gehouden. De Senior Director Brand Activation bij de kledingsponsor en het hoofd afdeling Merchandising van Ajax hebben allebei verklaard die braderie te hebben bezocht naar aanleiding van een melding dat daar illegaal Ajax-kleding werd verkocht. Zij hebben toen geconstateerd dat eiser achter een kraampje stond waarop voor het overgrote deel Ajax-artikelen te koop werden aangeboden en dat de bestelbus van eiser achter het kraampje stond geparkeerd. Bij brief van 10 april 2017 heeft Ajax de samenwerking met eiser beëindigd per uiterlijk 10 juni 2017.

Eiser vordert, samengevat, Ajax te gebieden de overeenkomst voort te zetten en haar te verbieden de werkzaamheden die eiser gebruikelijk verricht uit te besteden aan een ander, alles op straffe van een dwangsom, althans Ajax te veroordelen tot betaling aan eiser van € 75 000 bij wijze van voorschot op een schadevergoeding. Ajax voert verweer.

Beoordeling

De vordering is in kort geding alleen toewijsbaar als onvoldoende aannemelijk is dat de bodemrechter de vordering zal toewijzen en als van de eisende partij niet kan worden gevergd dat deze de uitkomst van een bodemprocedure afwacht. Eiser heeft, anders dan Ajax stelt, een voldoende spoedeisend belang bij de gevraagde voorzieningen, die ertoe strekken dat hij in zijn levensonderhoud kan blijven voorzien.

Niet in geschil is dat de restartikelen te koop zijn aangeboden op een braderie en dat deze ongeveer 80% van de op de kraam aangeboden goederen vormden. Daarnaast is niet betwist dat eiser achter de kraam stond en dat zijn bus er vlak achter stond geparkeerd. Dat wekt de stellige indruk dat het eiser is geweest die de artikelen te koop heeft aangeboden, althans er met zijn neus bovenop stond en er niets tegen deed. Het is voorshands voldoende aannemelijk dat eiser op de braderie restartikelen heeft verkocht of heeft laten verkopen.

De stelling van eiser dat hij eigenaar van de restartikelen is geworden, gaat niet op. Het had voor eiser duidelijk moeten zijn dat het in ieder geval niet de bedoeling was dat restartikelen zonder toestemming van Ajax en/of de kledingsponsor in het verkeer zouden worden gebracht. Voor Ajax is het van groot belang erop te kunnen vertrouwen dat in het productieproces vertrouwelijk wordt

omgegaan met de sportkleding en dat deze niet 'weglekt'. De door Ajax gestelde vertrouwensbreuk wordt door de feiten gedragen en biedt voldoende grond voor beëindiging van de overeenkomst tussen partijen.

Gesteld nog gebleken is dat partijen afspraken hebben gemaakt over de in acht te nemen termijn bij de opzegging van de overeenkomst. Hoewel eiser al sinds 1989 sportkleding voor Ajax bedrukt, dateert de contractuele relatie tussen partijen uit 2012. Er zijn geen omstandigheden die maken dat Ajax een langere termijn in acht had moeten nemen of dat Ajax gehouden was tot het aanbieden van een schadevergoeding aan eiser.

Op grond van al het voorgaande is niet aannemelijk dat de bodemrechter de primaire of de subsidiaire vordering van eiser zal toewijzen. De vordering zal worden afgewezen.

Beslissing

De voorzieningenrechter weigert de gevraagde voorzieningen en veroordeelt eiser in de proceskosten.

VERENIGINGSRECHT

College van Arbiters KNVB 12 april 2017

Arbitraal vonnis nr. 1444 (Noa Kiziltas (Kiziltas), vertegenwoordigd door haar wettelijk vertegenwoordigster M. van Bruggen (Van Bruggen)/Kamper Voetbalvereniging K.H.C. (KHC))

Inleiding

Kiziltas was 13 jaar, speelde in J-O 15-1 (hierna: team) en was enkele jaren lid bij KHC. Rond het elftal van Kiziltas hebben zich in het seizoen 2016/2017 enkele incidenten voorgedaan. Op zaterdag 18 februari 2017 heeft de trainer van het team de wedstrijd tegen Swift J-O 15-1 doen staken door na een in zijn visie onjuiste beslissing van de scheidsrechter het team van het veld te halen. Naar aanleiding van dit incident heeft het bestuur van KHC na afloop van de training van het team op 20 februari 2017 met de trainer en het team gesproken. In dit gesprek is bijzondere aandacht gegeven aan de wijze waarop Kiziltas en drie andere spelers van het elftal zich hadden opgesteld. Hoewel het in eerste instantie een moeizaam gesprek was, heeft het bestuur na afloop geconstateerd dat bij alle betrokkenen bereidheid bestond om het gedrag te verbeteren, zodat het team en de spelers verder konden. Diezelfde avond heeft Van Bruggen en/of haar partner de heer Pander diverse berichten in de WhatsAppgroep van de ouders en begeleiders van het team geplaatst. De spelers van het team maken geen deel uit van de besloten WhatsAppgroep. Bij brief van 21 februari 2017, betreffende 'royement lidmaatschap', heeft KHC de ouders en verzorgers van Kiziltas, kort gezegd, bericht dat als ouders door middel van WhatsAppberichten het bestuur en de begeleiding beschuldigen en beledigen, dit alle perken te buiten gaat

en dat ze daarom worden verwijderd uit de vereniging. Bij brief van 1 maart 2017 heeft Van Bruggen bezwaar gemaakt tegen het royement van Kiziltas, waarin wordt verzocht om het houden van een algemene ledenvergadering (hierna: ALV) om de beslissing te herzien. Het bestuur van KHC heeft vervolgens geantwoord dat het geen aanleiding ziet om het standpunt te wijzigen dan wel de gesprekken te heropenen. Ook is geen ALV bijeen geroepen.

Bij verzoekschrift van 13 maart 2017 heeft Van Bruggen de Arbitragecommissie van de KNVB (hierna: Arbitragecommissie) verzocht te oordelen over het besluit van het bestuur van KHC van 21 februari 2017 tot royement van Kiziltas en KHC te veroordelen tot het plaatsen van een rectificatie op haar website. KHC heeft zich hiertegen verweerd.

Beoordeling

Omdat beide partijen lid zijn van de KNVB, is de Arbitragecommissie bevoegd om van het onderhavige geschil kennis te nemen. De kern van het geschil is of Kiziltas terecht is geroyeerd. De Arbitragecommissie stelt voorop dat uit de statuten van KHC volgt dat alleen tot royement kan worden overgegaan als het lid in ernstige mate in strijd met de statuten, reglementen en/of besluiten heeft gehandeld, dan wel de vereniging op onredelijke wijze heeft benadeeld. Ook kan tot royement worden besloten als het betreffende lid nalatig blijft, na sommatie, de contributie te voldoen. Daarnaast is in artikel 2:35 BW bepaald dat ontzetting (royement) alleen kan worden uitgesproken als het lid in strijd met de statuten, reglementen of besluiten der vereniging handelt, of de vereniging op onredelijke wijze benadeelt. Verder is in dit artikel bepaald dat de ontzetting door het bestuur geschiedt, tenzij de statuten dit aan een ander orgaan opdragen en dat het lid een beroepsmogelijkheid bij de ledenvergadering heeft, tenzij de statuten anders bepalen.

In de statuten van KHC is bepaald dat als het lid tijdig bezwaar maakt tegen de beslissing van het bestuur tot royement, beroep van het lid op de ALV openstaat. Namens Kiziltas is op 1 maart 2017 tijdig bezwaar gemaakt tegen de beslissing tot royement. Op basis van de wet en de statuten dient het bestuur binnen een redelijke termijn een ALV uit te schrijven waarin over het door het bestuur genomen besluit en het namens Kiziltas ingediende bezwaar zou kunnen worden beslist. Ter zitting is gebleken dat het bestuur geen ledenvergadering heeft uitgeschreven en ook niet voornemens is om dat te doen, ook niet nadat de Arbitragecommissie het bestuur heeft gewezen op de wettelijke en statutaire voorschriften.

Op grond van artikel 2:14 BW is een besluit van een orgaan van een rechtspersoon dat in strijd is met de wet of statuten nietig, tenzij uit de wet anders voortvloeit. Het royementsbesluit is nietig, omdat het bestuur, als orgaan van KHC, in strijd met de statuten (en de wet) tot royement heeft besloten zonder dit voor te leggen aan de ALV.

De Arbitragecommissie voegt daaraan in zekere zin ten overvloede het volgende toe. De Arbitragecommissie wil aannemen dat het gedrag van Van Bruggen en de heer Pander richting KHC en haar bestuur/vrijwilligers als negatief is ervaren en dat Kiziltas in haar communicatie en gedrag wellicht niet altijd de makkelijkste is geweest. In casu is de Arbitragecommissie van mening dat hetgeen in de brief van 21 februari 2017 aan het royement van Kiziltas ten grondslag is gelegd, ook gevoegd bij de door het bestuur genoemde eerdere incidenten, onvoldoende ernstig is om in redelijkheid tot het royement te kunnen komen. Kiziltas is niet eerder door KHC geschorst en ook is eerder geen sanctie opgelegd. Ook zijn na afloop van het gesprek op 20 februari 2017 geen sancties opgelegd, omdat de aanwezige personen, waaronder Kiziltas, verbetering hadden beloofd. Dat het bestuur vervolgens toch tot oplegging van de zwaarst denkbare sanctie aan alleen Kiziltas is overgegaan, is het gevolg van de WhatsAppberichten van Van Bruggen haar partner. De aard van de berichten is naar het oordeel van de Arbitragecommissie niet zodanig, dat het een royement van Kiziltas rechtvaardigt. De Arbitragecommissie oordeelt dat het eerder voor de hand zou hebben gelegen dat de ouders zouden zijn aangesproken en dat met de ouders/verzorgers nadere (communicatie)afspraken zouden zijn gemaakt.

De Arbitragecommissie wijst er nog op dat Van Bruggen en haar partner hebben toegezegd dat zij, ongeacht de beslissing van de Arbitragecommissie, het sportterrein van KHC niet meer zullen betreden en dat zij geen negatieve berichten meer over KHC in de WhatsAppgroep zullen zetten.

KHC heeft geen verweer gevoerd tegen de verzochte rectificatie op de website van KHC, zodat de Arbitragecommissie KHC daartoe zal veroordelen. Nu KHC in overwegende mate in het ongelijk is gesteld, zal zij worden veroordeeld tot voldoening van de kosten van de arbitrage.

Beslissing

De Arbitragecommissie verklaart het besluit van KHC van 21 februari 2017 tot royement van Kiziltas nietig. Ook veroordeelt de Arbitragecommissie KHC om binnen zeven dagen na dagtekening van dit vonnis een bericht op de website van KHC te plaatsen, waarin wordt vermeld dat het royement van Kiziltas nietig is verklaard. Tot slot wordt KHC veroordeeld tot betaling van de proceskosten. Het anders of meer gevorderde wordt afgewezen.

Rb. Midden-Nederland (vzr.) 3 mei 2017

ECLI:NL:RBMNE:2017:2169 (Juul Franssen (Franssen)/Judo Bond Nederland (JBN))

Inleiding

Franssen beoefent op topsportniveau de judosport in de gewichtsklasse tot 63 kg. Zij is via haar club lid van JBN. Partijen hebben omstreeks 26 december 2015/21 januari 2016 een kernploegovereenkomst gesloten. Hierin is

bepaald dat JBN Franssen in de Kernploeg zal opnemen onder de in de overeenkomst genoemde voorwaarden. De kernploegovereenkomst is nog steeds tussen partijen van kracht. Franssen heeft tot en met 31 januari 2017 de zogenaamde A-status gehad op grond waarvan zij recht had op de bij die status behorende (financiële) voorzieningen (stipendium). Alleen NOC*NSF kan deze status aan topsporters verlenen. De procedure die hiervoor wordt gevolgd is er een tussen NOC*NSF en de sportbond.

Franssen traint in haar woonplaats met door haarzelf ingeschakelde trainers. Franssen volgt een vierjarige hbo-opleiding in haar woonplaats. Ze zit daar in het tweede studiejaar. Zij mag in verband met haar topsportcarrière in beginsel tien jaar over haar studie doen, waarvan zij op dit moment zevenenhalf jaar heeft gebruikt. Als Franssen haar studie niet binnen tien jaar afrondt, dient zij gelet op de geldende studieregeling naast het door haar in ieder geval terug te betalen bedrag van € 16 000 een extra bedrag van € 21 500 terug te betalen.

JBN heeft besloten dat het topjudo met ingang van 1 september 2016 wordt gecentraliseerd op één Centrum voor Topsport en Onderwijs- (CTO-)locatie, namelijk CTO Papendal (hierna: Papendal), in plaats van over meerdere locaties, waaronder de train-/woonplaats van Franssen. Uitgangspunt is dat de kernploegen op Papendal moeten sporten, wonen (op maximaal 30 minuten afstand van Papendal) en studeren of werken. Het programma is fulltime. De trainers en andere begeleiders worden door JBN aangezocht en aangesteld.

Op 18 januari 2016 heeft een overleg plaatsgevonden tussen Franssen en JBN over hoe zij vanaf 1 september kon gaan deelnemen aan het fulltimeprogramma op Papendal. Franssen heeft daarbij aangegeven dat als zij zou moeten overstappen naar de Hoge School Arnhem (hierna: HAN), zij het hele tweede studiejaar opnieuw zou moeten doen en dat zij vreesde dat zij haar studie niet binnen tien jaar zou kunnen afronden, hetgeen zou leiden tot hogere studieschulden. JBN heeft er na dit gesprek voor gezorgd dat de maximale studietermijn van tien jaar is verlengd naar elf jaar. Op 31 maart 2016 heeft JBN aan Franssen bericht dat zij was geselecteerd voor het fulltimeprogramma op Papendal. In de periode juni 2016 tot en met november 2016 heeft Franssen tweemaal een voorstel gedaan aan JBN omtrent haar specifieke situatie. Ook hebben partijen in deze periode met elkaar gesproken, maar dit heeft niet tot een oplossing geleid. Bij brief van 20 december 2016 heeft JBN, samengevat, aan Franssen bericht dat zij heeft besloten om de selectie van Franssen voor Papendal in te trekken en dat de consequentie hiervan is dat Franssen niet meer zal worden uitgezonden naar internationale trainingsstages met de nationale topsportselectie en dat tevens de deelname van Franssen aan nationale trainingen zal worden stopgezet. Op 20 januari 2017 heeft NOC*NSF, kort gezegd, aan Franssen bericht dat zij van JBN het verzoek heeft gekregen om binnen het programma Judo

de A-status van Franssen te beëindigen en dat zij daarom de status met ingang van 31 januari 2017 beëindigde.

Partijen zijn in februari 2017 met elkaar in gesprek gegaan, maar dit heeft niet tot een oplossing geleid. Franssen heeft hierna een kort geding aanhangig gemaakt.

Franssen vordert dat JBN bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad, wordt veroordeeld tot het volgende: a) om haar conform de normaal geldende regels uit te zenden naar internationale wedstrijden zolang zij zich daarvoor op sportieve gronden kwalificeert, dit op straffe van een dwangsom, b) om met haar om de tafel te gaan voor overleg om tot een oplossing te komen ter zake van het te volgen trainingsprogramma waarbij recht wordt gedaan aan haar specifieke situatie, op straffe van een dwangsom, c) om haar voor te dragen voor een A-status bij het NOC*NSF, dit op straffe van een dwangsom, d) tot betaling van de proceskosten.

JBN voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

Het spoedeisend belang van Franssen is voldoende aanwezig. Als uitgangspunt geldt dat JBN bevoegd is om beleid te maken en bestaand beleid te wijzigen en dat leden van JBN daar door hun lidmaatschap aan worden gebonden. De geldigheid van het besluit van JBN om uitsluitend op Papendal te gaan trainen, wonen en studeren/werken wordt in dit kort geding niet ter discussie gesteld. Dit besluit brengt mee dat Franssen als lid van JBN gebonden is aan dit besluit en dat zij zich vanaf 1 september aan dit besluit moest conformeren. Vaststaat dat Franssen aan JBN te kennen heeft gegeven dit niet onverkort te willen doen, vanwege haar bezwaren. Deze bezwaren houden in dat Franssen geen afscheid wil nemen van haar huidige trainers met wie zij een klik heeft en waarmee zij een vertrouwensband heeft opgebouwd en met wie zij topprestaties heeft bereikt en daarnaast wil zij haar studie niet verplaatsen naar de HAN, vanwege studievertraging en het daardoor eventueel oplopen van haar studieschuld. JBN kon in beginsel besluiten Franssen uit te sluiten van deelname aan (inter)nationale trainingen en internationale wedstrijden, hetgeen zij bij besluit van 20 december 2016 heeft gedaan. Er kunnen echter omstandigheden zijn die maken dat JBN dit besluit niet heeft kunnen nemen, omdat dit in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid onaanvaardbaar is en/of onrechtmatig tegenover Franssen is.

Vooropgesteld wordt dat tussen partijen ook een kernploegovereenkomst geldt en dat partijen gelet op hun onderlinge verhouding voortvloeiend uit deze overeenkomst en wat overigens op grond van de bondsstructuur tussen hen geldt, zich over en weer dienen te gedragen met inachtneming van de maatstaven van redelijkheid en billijkheid. Dit houdt onder andere in dat zij rekening dienen te houden met elkaars gerechtvaardigde belangen.

Franssen dient rekening te houden met het belang van JBN om haar ambitie met topjudo een top-acht-positie in de wereld te veroveren en te behouden door middel van het door haar uitgestippelde beleid te kunnen verwezenlijken. JBN dient daartegenover rekening te houden met het individuele belang van Franssen om haar topsportcarrière te kunnen inrichten zoals zij wil. Het besluit van 20 december 2016 heeft voor Franssen zeer ingrijpende gevolgen. Het besluit betekent de facto het einde van haar carrière als topsporter en maakt het voor haar onmogelijk om deel te nemen aan internationale toernooien. Het besluit van 20 december 2016 heeft verder tot gevolg dat Franssen zich zeer waarschijnlijk niet zal plaatsen voor de Olympische Spelen van 2020. Franssen is op dit moment in haar gewichtsklasse de beste topjudoka van Nederland en staat zesde op de wereldranglijst. Franssen heeft deze positie bereikt onder het beleid dat gold vóór de invoering van het nieuwe beleid per 1 september 2016. Verder is Franssen geen beginnende topjudoka meer. Zij heeft haar sporen al ruimschoots verdiend. Daarnaast is zij momenteel 27 jaar en zal zij de judosport niet meer jarenlang op top-sportniveau beoefenen. Ook heeft JBN met twee andere judoka's die zijn geselecteerd een maatwerkoplossing getroffen. Zij hebben beiden een relatie in het buitenland, waardoor met hen is overeengekomen dat zij tot 1 september 2017 niet hoeven deel te nemen aan het fulltimeprogramma op Papendal. JBN heeft geen steekhoudende argumenten aangevoerd waarom deze twee judoka's anders zouden mogen worden behandeld dan Franssen. Er is dan ook sprake van ongelijke behandeling c.q. willekeur. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het, vanwege de hiervoor genoemde omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, aannemelijk is dat de bodemrechter zal oordelen dat van JBN kan worden verlangd dat zij een maatwerkoplossing met Franssen treft, in die zin dat ten gunste van Franssen wordt afgeweken van het huidige beleid. Van belang is dat sprake is van een beperkte periode, aangezien de inzet van Franssen vooral is gericht op het kwalificatieproces richting de Olympische Spelen, waardoor de maatwerkoplossing is beperkt in tijd.

Partijen dienen samen invulling te geven aan deze maatwerkoplossing. Uitgangspunt is dat van Franssen niet kan worden verlangd dat zij afstand neemt van haar huidige trainers. Franssen zal zich verder zoveel mogelijk dienen te richten naar de wens van JBN tot centralisatie. Zij dient zoveel mogelijk deel uit te maken van het fulltimeprogramma op Papendal, zij het dat zij daar met haar eigen trainers mag trainen. Uit de door haar gedane voorstellen valt op te maken dat de bereidheid daartoe ook bestaat. Franssen kan niet verlangen dat JBN zich garant stelt voor haar studiekosten als Franssen haar studie in Arnhem zal vervolgen.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het aannemelijk is dat de bodemrechter zal oordelen dat JBN het besluit van 20 december 2016 niet heeft kunnen nemen, omdat dit besluit in de gegeven omstandigheden naar maatsta-

ven van redelijkheid onaanvaardbaar is en/of onrechtmatig tegenover Franssen is.

Beslissing

De voorzieningenrechter verbiedt JBN om Franssen van deelname aan internationale wedstrijden uit te sluiten op de grond dat zij zich niet (volledig) conformeert aan het vanaf 1 september 2016 geldende beleid dat door de door JBN geselecteerde judoka's een fulltimeprogramma moet worden gevolgd op Papendal. Daarnaast wordt JBN veroordeeld om in overleg te treden met Franssen om een maatwerkoplossing te treffen. Ook wordt JBN veroordeeld om Franssen voor te dragen voor een A-status bij NOC*NSF. Aan de voorgaande toegewezen vorderingen zullen geen dwangsommen worden verbonden, omdat JBN ter zitting heeft verklaard dat zij dit vonnis zal nakomen. Tot slot wordt JBN als grotendeels in het ongelijk gestelde partij veroordeeld in de proceskosten.

Hof 's-Hertogenbosch 30 mei 2017

ECLI:NL:GHSHE:2017:2298 (appellant 1 en appellant 2 (appellanten)/de judovereniging)

Inleiding

Appellanten waren lid van de judovereniging. Op de training van 18 september 2013 heeft een incident plaatsgevonden tussen appellanten enerzijds en de trainer anderzijds. De toenmalige voorzitter van het bestuur heeft daarna telefonisch aan appellant 2 gemeld dat appellanten niet welkom waren op de volgende training. Appellanten zijn echter wel verschenen op de volgende training. De trainer en het bestuur hebben appellanten verzocht om de training te verlaten, maar appellanten hebben hieraan geen gehoor gegeven.

Tijdens een bestuursvergadering op 30 september 2013 is het gedrag van appellanten en de daaropvolgende schorsing besproken. Vervolgens heeft het bestuur tot een bijzondere algemene ledenvergadering (hierna: ALV) besloten. De uitslag van de ALV op 2 oktober 2013 was dat er bij de leden voldoende draagvlak bestond voor het bestuur en de trainer. Na de stemronden heeft het bestuur ook de officiële schorsing van appellanten aangekondigd. Op 7 oktober 2013 heeft het bestuur appellanten met ingang van 9 oktober 2013 een voorlopige schorsing opgelegd van 14 dagen. Een definitieve straf zou binnen 14 dagen volgen. Tijdens de ALV op 23 oktober 2013 is het toenmalige bestuur opgestapt en is een nieuw bestuur aangetreden. Bij brief van 28 oktober 2013 heeft het bestuur appellanten medegedeeld dat zij werden ontzet uit het lidmaatschap. Appellanten hebben op 14 november 2013 beroep aangetekend tegen dit besluit. Op 2 mei 2014 heeft de commissie die het beroepschrift van appellant 1 heeft behandeld, besloten dat de aangezegde ontzetting gerechtvaardigd was. Voor wat betreft het beroep van appellant 2 hadden partijen in eerste instantie overeenstemming bereikt over de samenstelling van de commissie die het beroep zou behandelen. Na de uitspraak van de commissie in het beroep van appel-

lant 1, weigerde appellant 2 echter om nog in te stemmen met de persoon die als derde commissielid zou fungeren.

In de onderhavige procedure vorderen appellanten, kort gezegd, vernietiging van de bestuursbesluiten tot ontzetting van hun lidmaatschap en veroordeling van de judovereniging tot rectificatie, vermeerderd met kosten. De judovereniging heeft gemotiveerd verweer gevoerd. In het vonnis waarvan beroep heeft de rechtbank de vorderingen van appellanten afgewezen en hen in de proceskosten veroordeeld.

Beoordeling

Het hof overweegt dat appellanten stellen dat het bestuur van de judovereniging in redelijkheid niet tot haar besluiten tot ontzetting heeft kunnen komen, dat het bestuur in strijd met de redelijkheid en de billijkheid als bedoeld in artikel 2:8 BW heeft gehandeld en dat de besluiten daarmee voor vernietiging vatbaar zijn krachtens artikel 2:15 lid 1 aanhef en sub b BW. Het hof overweegt verder dat naast de bovengenoemde artikelen als beoordelingskader geldt dat ontzettingen slechts dan jegens appellanten ontoelaatbaar zijn, als de judovereniging in de gegeven omstandigheden, waaronder de door haar behartigde behangen, jegens appellanten in redelijkheid niet tot ontzetting had kunnen komen. Het hof dient terughoudend te zijn bij de beoordeling of het bestuur van de judovereniging bij het nemen van de ontzettingsbesluiten alle in aanmerking komende belangen naar redelijkheid en billijkheid heeft afgewogen en daarbij de nodige zorgvuldigheid in acht heeft genomen.

Appellanten hebben naar voren gebracht dat zij meer dan voldoende zijn gestraft door de schorsing bij brief van 7 oktober 2013, dat zij niet inzien dat zij ook nog gestraft moeten worden met een ontzetting en dat zij als gerespecteerde leden van de judovereniging en de judosport op een oneervolle manier aan de kant zijn gezet. Daarnaast is volgens appellanten geen rekening gehouden met de onberispelijke staat van dienst van appellanten gedurende een periode van tientallen jaren, het feit dat appellant 2 erelid van de judovereniging is en dat hij is onderscheiden door de judobond voor zijn verdiensten voor de judovereniging en de judosport. De judovereniging heeft niet betwist dat bij het nemen van de besluiten geen acht is geslagen op de verdiensten van appellanten voor de judovereniging en het oneervolle karakter van de ontzetting. Daarmee staan de voorgaande stellingen van appellanten vast. De judovereniging heeft appellanten geroyeerd naar aanleiding van twee woordenwisselingen. De judovereniging heeft niet concreet uitgelegd dat en waarom de woordenwisselingen (zoals zij stelt) een enorme impact op de leden van de judovereniging zouden hebben gehad. Al met al zijn de door de judovereniging opgevoerde redenen voor het royement onvoldoende voor een andere conclusie dan dat niet naar behoren rekening is gehouden met de belangen van appellanten. Het hof komt tot de conclusie dat het bestuur en de commissie bij hun besluitvorming (niet voor appellanten kenbaar) geen rekening hebben gehouden met

voormelde belangen aan de zijde van appellanten. Het hof oordeelt daarom dat de judovereniging jegens appellanten in redelijkheid niet tot hun besluiten tot ontzetting had kunnen komen.

Het hof zal de vorderingen tot vernietiging van de besluiten tot ontzetting daarom toewijzen. Het hof zal de voormelde vernietiging echter niet uitvoerbaar bij voorraad verklaren. De judovereniging moet in de gelegenheid worden gesteld om zich te beraden over de ontstane situatie gedurende de periode dat het arrest nog niet in kracht van gewijsde is gegaan. Het hof wijst er nadrukkelijk op dat de judovereniging te goeder trouw moet proberen om appellanten te re-integreren en appellanten hiertoe in de gelegenheid te stellen. De judovereniging moet echter ook de orde handhaven tijdens en buiten de trainingen. Appellanten zullen zich daarom als goede judoka's en leden van de judovereniging moeten gedragen en zullen gehoor moeten geven aan de redelijke aanwijzingen van het bestuur en de trainer binnen de grenzen van hun bevoegdheden.

De vordering van appellanten tot rectificatie zal worden afgewezen. Het hof volgt het verweer van de judovereniging dat appellanten door hun eigen gedrag hun goede naam hebben geschaad. Appellanten hebben zelf gesteld dat appellant 2 de trainingsmethodieken van de judoleerter sprake bracht, waardoor een discussie ontstond. Daarnaast kunnen appellanten zich achteraf voorstellen dat de discussie beter en petit comité had kunnen worden gevoerd. Ook hebben appellanten verklaard dat ze niet welkom waren bij de volgende training en toch zijn verschenen. Voorts hebben appellanten zelf naar voren gebracht dat toen zij hierop zijn aangesproken, zij toch zijn gebleven. Het hof concludeert daarom dat de 'aantasting van de goede naam'-schade van appellanten in zodanige mate een gevolg is van voormelde, aan appellanten zelf toe te rekenen omstandigheden en dat het door hen gepretendeerde recht op rectificatie geheel vervalt.

Beslissing

Het hof vernietigt het tussen partijen gewezen vonnis van de Rechtbank Limburg van 4 november 2015. Het hof vernietigt ook de bestuursbesluiten van 28 oktober 2013 tot ontzetting van appellanten uit het lidmaatschap van de judovereniging, alsmede het besluit van de commissie van 2 mei 2014 tot bevestiging van ontzetting van appellant 1 uit zijn lidmaatschap van de judovereniging. Het hof wijst het meer of anders gevorderde af en compenseert de proceskosten in beide instanties zo dat iedere partij de eigen kosten draagt.

Hof Arnhem-Leeuwarden 9 juni 2017

ECLI:NL:GHARL:2017:4940 (Achilles'29 (Achilles)/Koninklijke Nederlandse Voetbalbond (KNVB))

Inleiding

Achilles is een amateur-voetbalvereniging en is lid van de KNVB. Achilles heeft sinds het seizoen 2013/2014

deelgenomen aan de 'Jupiler League', een competitie die wordt georganiseerd door (de sectie betaald voetbal van) de KNVB. Achilles heeft binnen het kader van een pilot-project de mogelijkheid gekregen om zich van een amateurclub te ontwikkelen tot een betaaldvoetbalorganisatie.

Bij brief van 21 december 2016 heeft de KNVB aan Achilles medegedeeld dat zij wegens het ontbreken van een sluitende liquiditeitsprognose werd ingedeeld in 'financiële categorie 1'. Naar aanleiding hiervan heeft Achilles een Plan van Aanpak bij de KNVB opgesteld, waarin is voorzien in het verwerven van financiering van € 5 miljoen, waarvan uiterlijk op 1 april 2017 € 1,5 miljoen aan Achilles beschikbaar zou worden gesteld. Bij brief van 2 maart 2017 heeft de Licentiecommissie van de KNVB het Plan van Aanpak goedgekeurd en daaraan een sanctietraject als bedoeld in het Licentiereglement (een verenigingsreglement) verbonden (hierna: sanctietraject). Op 1 april 2017 beschikte Achilles niet over het bedrag van € 1,5 miljoen. De Licentiecommissie heeft Achilles op basis van het sanctietraject een publieke waarschuwing gegeven en een nieuwe termijn om aan te tonen dat Achilles beschikte over het bedrag van € 1,5 miljoen, eindigend op 19 april 2017. Achilles heeft op 11 april 2017 beroep ingesteld tegen dit besluit van de Licentiecommissie en heeft daarbij om een mondelinge behandeling verzocht. Dit beroep werd behandeld door de Beroepscommissie Licentiezaken (hierna: Beroepscommissie), die de mondelinge behandeling heeft vastgesteld op 1 mei 2017. Omdat Achilles op 19 april 2017 nog steeds niet over het bedrag ad € 1,5 miljoen beschikte, heeft de Licentiecommissie bij besluit van 20 april 2017 vastgesteld dat er sprake was van een tweede verzuim en heeft conform het sanctietraject aan Achilles verlies van drie wedstrijdpunten opgelegd. Achilles heeft op 28 april 2017 tevens beroep ingesteld tegen het besluit van 20 april 2017. In een mailbericht van 29 april 2017 om 17:24 uur heeft de secretaris van de Beroepscommissie Achilles de keuze gegeven om het beroep gezamenlijk te behandelen met het beroep tegen het besluit van 5 april 2017 op 1 mei of op 3 mei 2017. Achilles heeft vervolgens bezwaar gemaakt tegen de gehanteerde oproepstermijn, welk bezwaar niet is gehonoreerd. De mondelinge behandeling vond plaats op 3 mei 2017. Bij besluit van 5 mei 2017 heeft de Beroepscommissie de beide ingediende beroepen ongegrond verklaard en de besluiten van de Licentiecommissie bekrachtigd.

Op 5 mei 2017 heeft het elftal van Achilles 's avonds tegen voetbalclub 1 gespeeld en de wedstrijd verloren. Achilles is hierna gedegradeerd naar de tweede divisie. Als de straf van verlies van drie wedstrijdpunten niet was opgelegd én het elftal van Achilles de wedstrijd tegen voetbalclub 1 had gewonnen, zou voetbalclub 2 in haar plaats zijn gedegradeerd.

Achilles heeft in eerste aanleg voor zover in hoger beroep van belang bij wege van een voorlopige voorziening ge-

vorderd om te verbieden dat de mondelinge behandeling van het tweede beroepschrift op 3 mei 2017 zou plaatsvinden. De voorzieningenrechter heeft de vordering bij verkort vonnis van 3 mei 2017, nader uitwerkt op 17 mei 2017, afgewezen.

Achilles vordert in hoger beroep, na wijziging van eis, in de kern genomen, 1) het besluit van de Beroepscommissie dan wel van de KNVB op het tweede beroepschrift met betrekking tot aftrek van drie wedstrijdpunten te schorsen, dan wel werking daarvan te ontzeggen, dan wel de KNVB en/of de Beroepscommissie te verplichten de tenuitvoerlegging van de uitspraak van de Beroepscommissie op het tweede beroepschrift (voorlopig) op te schorten, althans de KNVB te verplichten opnieuw een mondelinge behandeling van voornoemd beroepschrift te laten plaatsvinden, 2) de KNVB te verplichten dan wel te gebieden om ervoor zorg te dragen dat de wedstrijd tussen Achilles en voetbalclub 1 van 5 mei 2017 over wordt gespeeld, 3) de KNVB te verbieden om Achilles uit de Jupiler League te laten degraderen, althans de KNVB te verplichten/gebieden om ervoor zorg te dragen dat Achilles, eventueel als extra club, kan deelnemen aan de Jupiler League in seizoen 2017/2018.

Beoordeling

Volgens Achilles had de Beroepscommissie haar op grond van artikel 6 van het Licentiereglement niet minder dan vier werkdagen vóór de behandeling van haar tweede beroepschrift mogen oproepen. De Beroepscommissie heeft de bepalingen van artikel 6 zo uitgelegd, dat zij de oproepingstermijn van vier werkdagen uitsluitend moet hanteren als het gaat om personen, wier verschijning zij wenselijk vindt en die dan verplicht zijn te verschijnen en niet als zij, zoals in dit geval, uitsluitend de licentiehouder laat weten wanneer de behandeling plaatsvindt.

De (burgerlijke) overheidsrechter die de interne reglementering van een vereniging moet beoordelen, moet zich in beginsel beperken tot een marginale toetsing. Voor rechterlijk ingrijpen is slechts aanleiding als verenigingsbesluiten in redelijkheid niet hadden kunnen worden genomen. Dit is niet anders als het gaat om de uitleg, die een orgaan van een vereniging geeft aan de interne verenigingsreglementen, zoals in dit geval. De door de Beroepscommissie gegeven uitleg van artikel 6 Licentiereglement kan die toets doorstaan.

Nu vaststaat dat Achilles op 29 april 2017 door haar eerste beroepschrift al op de hoogte was van de inhoud van het dossier en daaraan slechts nog een zienswijze van het bestuur van de KNVB is toegevoegd ten aanzien van het tweede beroepschrift, valt niet in te zien dat Achilles door de gehanteerde oproepstermijn van enkele dagen is geschaad in haar mogelijkheden om bij de mondelinge behandeling haar belangen behoorlijk naar voren te brengen. Achilles heeft ook geklaagd over miskenning van haar belangen doordat de Licentiecommissie (te) zware eisen stelde aan haar (amateur)organisatie en

haar vervolgens onevenredig zwaar strafte toen zij hier niet aan kon voldoen, en doordat de Beroepscommissie enkele uren vóór de laatste wedstrijd bekendmaakte dat het beroep tegen het opleggen van strafpunten was verworpen. In de kern betoogt Achilles dat de Beroepscommissie het besluit na afloop van het voetbalseizoen had moeten nemen, zodat de strafpunten niet zouden meetellen voor het lopende seizoen, maar het volgende. Het hof ziet echter onvoldoende aanknopingspunten die meebrengen dat de Beroepscommissie daartoe gehouden was. Hetzelfde geldt voor het feit dat de Beroepscommissie geen aanleiding heeft gezien om het opleggen van de strafpunten terug te draaien. Het gaat hier om verenigingsbeleid dat door de rechter maar beperkt kan worden getoetst. Van willekeur is niet gebleken. Het besluit van de Licentiecommissie en de Beroepscommissie kunnen de redelijkheidstoets doorstaan.

Verder overweegt het hof dat de ledenvergadering van de sectie betaald voetbal van de KNVB in seizoen 2010/2011 heeft besloten om strafpunten zoveel mogelijk in mindering te brengen op het competitieresultaat van het lopende seizoen. In de gebleken belangen van partijen bij toe-, respectievelijk afwijzing van de gevorderde voorzieningen ziet het hof geen aanleiding om die voorzieningen te treffen. Ook als het mogelijk is om Achilles als 21e elftal te laten deelnemen aan de Jupiler League van het seizoen 2017/2018, betekent dit dat van de andere deelnemers vergaande aanpassingen worden verlangd. Dat geldt ook voor derden die bij de wedstrijden zijn betrokken.

In het licht van het voorgaande bestaat er geen goede reden om de wedstrijd tegen voetbalclub 1 over te laten spelen of om de KNVB te verplichten om Achilles ook aan de Jupiler League van 2017/2018 te laten deelnemen. De vorderingen zullen daarom worden afgewezen.

Beslissing

Het bestreden vonnis zal worden bekrachtigd en de in hoger beroep ingestelde vorderingen zullen worden afgewezen. Achilles wordt veroordeeld in de kosten van het hoger beroep.

Hof Arnhem-Leeuwarden 8 november 2016

ECLI:NL:GHARL:2016:8996 (appellant/VV Bennekom (Bennekom))

Inleiding

Bennekom is een voetbalclub voor amateurs. Het eerste elftal speelde in de zaterdagcompetitie van de landelijke hoofdklasse. De statuten voorzien in royement van een lid, voorafgegaan door schorsing in de gevallen die in de statuten worden genoemd. Appellant is in juni 2012 door Bennekom aangetrokken om de selectie van het eerste elftal te versterken. Hij is daarom als lid overgeschreven naar Bennekom en is op basis van een arbeidsovereenkomst in dienst getreden als contractspeler. In de laatst gesloten overeenkomst is opgenomen dat deze van rechtswege eindigt op 15 mei 2015. Appellant heeft

op 20 september 2014 als speler en aanvoerder van het eerste elftal van Bennekom deelgenomen aan een voetbalwedstrijd tussen Bennekom en SV Huizen. Na afloop zijn er schermutselingen geweest tussen spelers van beide voetbalverenigingen. De scheidsrechter heeft in totaal zes rode kaarten uitgedeeld, waaronder aan appellant en een ander lid van Bennekom.

De scheidsrechter heeft na de wedstrijd een wedstrijdformulier ingevuld en naar aanleiding daarvan is een tuchtzaak aanhangig gemaakt bij de Landelijke Tuchtcommissie Amateurvoetbal (hierna: Tuchtcommissie) van de Koninklijke Nederlandse Voetbalbond (hierna: KNVB). Op 22 september 2014 heeft het bestuur van Bennekom appellant en een ander lid, na hen te hebben gehoord, medegedeeld dat zij wegens hun betrokkenheid bij het voormelde incident met onmiddellijke ingang uit de selectie van het eerste elftal waren gezet en dat het bestuur had besloten hen te schorsen en te royeren als lid van Bennekom. Bij uitspraak van 30 september 2014 heeft de Tuchtcommissie, na het horen van alle betrokkenen, waaronder appellant en de scheidsrechter, appellant met ingang van 1 oktober 2014 als lid van de KNVB geschorst voor achttien maanden. De Tuchtcommissie achtte bewezen dat appellant zich na afloop van de voornoemde wedstrijd onbehoorlijk heeft gedragen door meerdere spelers, althans ten minste één speler van SV Huizen meerdere keren te hebben geslagen, althans ten minste één keer te hebben geslagen. Bij de op 10 november 2014 gehouden algemene ledenvergadering (hierna: ALV) heeft de vergadering het besluit van het bestuur om appellant als lid te royeren unaniem bekrachtigd. De Landelijke Commissie van Beroep (hierna: Commissie van Beroep) van de KNVB heeft de uitspraak van de Tuchtcommissie bij uitspraak van 21 november 2014 bekrachtigd. Appellant heeft vervolgens nog diverse civiele procedures gevoerd.

Appellant heeft in deze procedure in eerste aanleg een verklaring voor recht gevorderd dat de besluiten van Bennekom inzake de schorsing en het royement nietig zijn en dat Bennekom onrechtmatig heeft gehandeld jegens appellant en dat de schade als gevolg van dat onrechtmatig handelen, nader op te maken bij staat, vergoed dient te worden door Bennekom aan appellant. De rechtbank heeft bij vonnis van 4 november 2015 de vorderingen afgewezen. Appellant vordert in dit hoger beroep, kort gezegd, dat het hof het vonnis waarvan beroep zal vernietigen.

Beoordeling

Het gaat in deze zaak samengevat om de vraag of Bennekom in redelijkheid heeft kunnen besluiten tot schorsing en royement als lid van appellant, speler/aanvoerder van het eerste elftal.

Appellant stelt dat de besluiten van Bennekom moeten worden vernietigd vanwege strijd met artikel 2:15 BW en artikel 2:8 BW. Van vernietigbaarheid op grond van artikel 2:15 sub c BW is sprake als een besluit naar in-

houd of totstandkoming in strijd is met de regel van artikel 2:8 BW. Toetsingsmaatstaf is of het orgaan bij afweging van alle bij het besluit betrokken belangen van de in artikel 2:8 BW bedoelde personen in redelijkheid en naar billijkheid tot het besluit heeft kunnen komen. Het hof stelt voorop dat de rechter terughoudendheid past bij de beoordeling hiervan.

Appellant heeft aangevoerd dat geen hoor en wederhoor is toegepast. Het hof verwerpt deze ongemotiveerde stelling. Appellant is door het bestuur gehoord en hij heeft tevens de gelegenheid gekregen om op de ALV zijn standpunt nader toe te lichten. Voor zover appellant heeft aangevoerd dat geen gedegen feitenonderzoek heeft plaatsvonden, verwerpt het hof deze stelling. In de e-mail namens Bennekom aan de KNVB van 23 september 2014 wordt expliciet vermeld dat direct na de wedstrijd is besloten onderzoek in te stellen naar de gang van zaken na de wedstrijd tegen SV Huizen. Bennekom heeft in twee dagen geprobeerd zoveel mogelijk feiten te verzamelen betreffende de in het geding zijnde incidenten, waarbij betrokken spelers zijn gehoord. Voor zover appellant met dit hoger beroep wil opkomen tegen de feitelijke vaststelling dat hij een andere speler heeft geslagen, oordeelt het hof dat dit beroep in zoverre niet opgaat en overweegt dat appellant geen concrete feiten en omstandigheden aanvoert waaruit kan worden afgeleid dat de voormelde vaststelling onjuist is geweest.

Dat appellant door zijn bedoelde gedraging statuten en reglementen van de KNVB heeft overtreden staat in hoger beroep vast. Ook is de stelling van Bennekom dat appellant door zijn gedrag ook heeft gehandeld in strijd met de statuten van Bennekom niet weersproken. Dit ziet op het handelen in strijd met de 'Rood/Witte Fair Play regels', in het bijzonder het nalaten zich waardig en sportief te gedragen, het met respect behandelen van de tegenstander en het na de wedstrijd doorgaan met verbale of fysieke strijd met spelers van SV Huizen, een en ander mede gelet op het feit dat appellant als aanvoerder een voorbeeldfunctie heeft.

Met de rechtbank is het hof van oordeel dat het besluit tot schorsing van appellant niet te vroeg door het bestuur is genomen. Op basis van de gebeurtenissen van 20 september 2014 en Bennekoms bekendheid daarmee, mocht zij zich in redelijkheid beraden op het voortduren van het lidmaatschap van appellant. Gelet op de ernstige aard van de aan appellant verweten gedraging(en), de kennelijk ontstane onrust binnen en buiten de vereniging en tegen de achtergrond van voormelde terughoudende maatstaf kan niet worden geoordeeld dat een schorsing, waartoe Bennekom in die situatie overging in afwachting van een strafmaatregel, verenigingsrechtelijk gezien, als een onjuiste maatregel moet worden beschouwd. Voor zover het royement berust op overtreding van de statuten en huisregels van Bennekom, zoals volgt uit de brief van de voorzitter van 14 oktober 2014, herhaalt het hof wat hiervoor met betrekking tot de schorsing is overwogen.

Het schorsingsbesluit en royementsbesluit zijn daarom nietig noch vernietigbaar. Nu niet kan worden geoordeeld dat Bennekom niet in redelijkheid had kunnen besluiten om tot schorsing en royement van appellant over te gaan, heeft zij niet onrechtmatig jegens appellant gehandeld in de door hem bedoelde zin. Het bestreden vonnis moet worden bekrachtigd.

Beslissing

Het hof bekrachtigt het tussen de partijen door de Rechtbank Gelderland gewezen vonnis van 4 november 2015 en veroordeelt appellant in de kosten van het hoger beroep.